

Profesor, doktor Jan Pirk: JE TO VELIKÁNSKÝ CHAOS. DIAGNÓZA JEN NA ZÁKLADĚ TESTU JE PROTI VEŠKERÝM ZÁSADÁM MEDICÍNY...TO VÍTE, NĚKDO TYTO TESTY VYROBIL, A NĚKDO JE PRODÁVÁ. (Rozhovor)

- CZ24 News | 22. prosince 2021

ČESKO: Zbláznili jsme se – a hodně, myslí si kardiochirurg Jan Pirk při hodnocení zápolení s koronavirem. A hodně k tomu podle něj přispěly sdělovací prostředky. V předchozí části našeho rozhovoru uvedl: „Nejhorší pro stonání je, když je člověk ve stresu, protože klesá obranyschopnost organismu. Takže já jsem například nechápal příkaz: Všichni senioři nebudou nikam chodit, budou sedět doma před televizí. Kdybych já o tom rozhodoval, tak bych řekl: Všichni senioři, kteří mají možnost jet na venkov, tak jedte na venkov, okopávejte zahrádku, chodte na procházky na čerstvém vzduchu. A nedívejte se na televizi, kde líčili, že na ulicích budou stát chladicí auta plné mrtvol, a podobné apokalyptické výjevy, které se nerealizovaly.“

Martina: Pane profesore, i laikům už je jasné, protože jsme vychováni ve zdravotní covidové výchově už druhý rok, že pozitivita stěru neznamena nemoc. Diagnóza nemoci se stanovuje z klinického vyšetření a z laboratorních nálezů. Tady se ale dělá diagnóza bezpříznakových lidí, kteří měli pozitivní test, přičemž víme, že testy ke všemu nejsou stoprocentně spolehlivé. Zákazy jsou vlastně uvalovány na zdravé lidi, a zároveň jsou stanovovány diagnózy, aniž by daného pacienta viděl jakýkoliv lékař. Není toto už velký chaos?

Jan Pirk: Je to velikánský chaos. Protože, jak jste správně řekla, diagnóza nemoci se stanovuje na základě klinických obtíží, vyšetření a pomocných laboratorních vyšetření. Tady diagnózu stanoví někdo z jednoho pomocného laboratorního vyšetření, aniž by daného člověka viděl, což je proti veškerým zásadám medicíny. Navíc, my detekujeme DNA tohoto viru. Němečtí lékaři pro to mají krásné názvosloví, říkají tomu „Friedhof“, to znamená česky „hřbitov“. To znamená, že to můžou být mrtvé viry, ale test to nedokáže rozlišit. Pokud má člověk výbornou slizniční imunitu, což mají mladí lidé, tak slizniční imunita viry zlikviduje. Ale ty tam nemůžou zůstat věčně, musí se odtamtud odstranit, a oni je tam detekují. Takže dotyčný člověk už může být úplně zdravý, nebude ani infekční, ale může být, a nikdo to nedokáže odlišit. A my, na základě tohoto vyšetření, pošleme takového do karantény. To, myslím, že není správné.

Martina: Dává vám tedy logiku testování statisíců lidí denně?

Jan Pirk: To se musím jenom smát. Protože obzvlášť samotestování žáků v první třídě, to je naprosto ... Je mi jich líto, jsou rozkošní.

Martina: Nebo to, jak si mezi sebou mění roušky podle toho, kdo má hezčí obrázek.

Jan Pirk: To víte, někdo tyto testy vyrobil, a někdo je prodává.

Martina: Sleduj peníze...

Jan Pirk: To jste řekla vy.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘÍSPĚT

Současný způsob nošení roušek je vysloveně nezdravý

Martina: Já jsem toho dneska už napovídala, pane profesore. Povězte mi, v Mladé frontě nedávno vyšel článek, že jedno testovací centrum má zisk 400 tisíc korun měsíčně. Jinde jsem zase četla, že záchyt jednoho pozitivního nálezu vyjde cirká na 250 tisíc korun. Neumím posoudit, ale chci se zeptat vás, jak dlouho myslíte, že to vydrží pojišťovny? A jak dlouho pak budou proplácet třeba úkony související s transplantacemi, a podobně?

Jan Pirk: Musím říct, že mi je pojišťoven líto a že je vůbec zázrak, že s tím, co vyberou, dokáží zajistit takovou péči, i když si zdaleka nemyslím, že naše péče je ideální. Je dostupná, ale to neznamena, že je ideální, že není co zlepšovat. Ale pojišťoven je mi líto, protože ony si nemůžou dovolit to zastavit. A potom se dělají sbírky, protože existují pacienti, a to nikoli kardiochirurgičtí, ale s hematologickými onemocněními, jejichž léčba stojí statisíce měsíčně. A jestliže jsme v solidárním systému, tak musíme my, zdraví, přispívat na to, aby se mohlo pomáhat těmto lidem. Ale nevidím důvod pomáhat na takové věci, jako je samotestování malých dětí. To opravdu nechápu. Nejsem pro.

Martina: Pane profesore, já jsem velmi často rozpolcená, protože mi chybí fundament informací. Roztříštěnost lékařů je pro mě v tuto chvíli naprosto nepochopitelná, a tato zášť a neschopnost diskuse, bych řekla, poznamenala celou pandemii.

Jan Pirk: Neschopnost diskuse poznamenala celou naši společnost. A to se netýká pouze pandemie. Já vidím na této společnosti, abychom mluvili třeba i o něčem jiném, než je pandemie, úpadek. Zvláště je to vidět na západní Evropě, kde na utkání Slavie ve Skotsku skotský útočník chtěl zavraždit našeho brankáře – jak se tomu dá jinak říct, když na něj vyskočí, a šlápne mu kovovou botou do obličeje. A když mu za to náš hráč oprávněně vynadal – a neví se, co řekl – tak útočník to na sebe vztáhl rasisticky. A pak ten, který chtěl zabít našeho brankáře, dostal třetinový trest oproti našemu hráči, který ho údajně urazil. Kam tato společnost spěje? To je strašné.

Martina: Kam podle vás spěje?

Jan Pirk: Víte co, přečtete si, a vy jste ji určitě četla, knihu Sedm zákonů od pana profesora Bárty. Tam je napsáno úplně jasně, že se naše společnost musí předělat, restrukturalizovat. Teď to vidíme na nedostatku levných energetických zdrojů, což je jeden ze sedmi ukazatelů zániku společnosti. A my jsme tam, protože jsme tak energeticky náročná společnost, že to neumíme levně vyrobit. Takže to se netýká jen pandemie.

Martina: Pane profesore, já jsem natolik empatická, že vidím, že už se vám o covidu příliš mluvit nechce. Ale slibuji, že jen co si odbudu svoji agendu, kterou mám sesumírovanou v hlavě, tak se pustíme i do těchto věcí, protože mě samozřejmě zajímá váš názor i na další věci, které jsme začali

organizovaně přehlížet kvůli tomu, že je naše hlava jaksi nasměřovaná, téměř násilně, jenom na jeden jediný problém. Vezmu to teď rychleji. Povězte mi, souhlasíte se současným tvrdým rozdělením lidí na očkované a neočkované, nejenom u nás, ale i ve světě?

Jan Pirk: Ne. Řeknu vám můj názor. Chápal jsem tato opatření, když byl nedostatek očkovací látky. Teď je jí dostatek, a každý kdo chce, se mohl nechat naočkovat. Kdo nechce, bere na sebe vědomě riziko, že může onemocnět, a může mít těžký průběh. Proč my ostatní, kteří jsme si ze svobodné vůle, přestože jsem to prodělal, nechali udělat očkování, na ně máme brát ohled, a nosit kvůli tomu roušky? A propos, jsem přesvědčen o tom, že takový způsob nošení roušek, jak se to nyní dělá, je vysloveně nezdravý.

Ti, co se očkovali, nebo prodělali covid, jsou chráněni od těžkého průběhu. Tak ukončíme restriktce, protože máme svobodnou volbu.

Martina: A vy myslíte, že toto vyplývá ze strany neočkovaných, že by říkali: „Budte na nás hodnější a ohleduplnější?“

Jan Pirk: Ne, to neříkají. Ale tady to využívá ten, kdo to řídí. Takže já bych řekl: Prosím vás, mohli jste se nechat očkovat. Ti, co se očkovali, jsou chráněni, nebo také ti, co to prodělali. Tak končíme s restriktcemi, protože máte svobodnou volbu, žijete v demokratickém státě.

Víte, většina lidí s těžkým průběhem, ale znovu zdůrazňuji slovo „většina“ nebo „hodně lidí“, si to do určité míry zavinili sami. Většinou byli obézní, přejídáním si vytvořili cukrovku a kouřili. A to je nejrizikovější skupina. Celý život nedbali rad lékařů: „Nekuřte. Nepřejídejte se. Hýbejte se, cvičte, sportujte“.

Martina: Jasně, ale to bychom je museli jaksi vyloučit.

Jan Pirk: Ale nemusíme, můžou se nechat očkovat. Teď je očkovací látka dost.

Martina: Říkáte: „Jsou chráněni“. Nebo také ne. Protože pokud jsou relevantní výsledky ÚZIS, tak 42 procent lidí v nemocnicích jsou očkovaní. Vy jste vzpomínal, když jsme si povídali před rozhovorem, výsledky ISIN, které zase říkají, že 3/5 lidí s těžkým průběhem jsou neočkovaní a 2/5 očkovaných jsou v nemocnici. Takže jsou očkovaní chráněni, nebo nejsou? To je další věc.

Jan Pirk: To je další věc. Oni jsou chráněni do jisté míry. Taky nikdo netvrdí, že nejsou. Ale jsou ochráněni od těžkého průběhu. A pokud tomu tak není, tak pak je nesmysl se očkovat.

Jsem příznivcem vyzkoušeného očkování, ale k tomuto mám kritické výhrady. Nejkratší doba vývoje vakcín byla pět i více let. U covidu se za dva měsíce řeklo, že jsou v pořádku. Možná, ano, možná ne.

Martina: A proč jsou tedy v nemocnici?

Jan Pirk: To je něco jiného. Já jsem obecně příznivcem vyzkoušeného očkování, ale tady k tomu mám kritické výhrady. A když je oficiální mainstream příznivcem očkování, tak má také mainstream říct: „Ano, když byl očkovacích látek nedostatek, museli jsme dělat tato opatření. Teď je očkovacích látek dost, kdo to nechtěl, má svobodnou volbu. Proč by kvůli tomu ostatní měli nosit roušky, nemohli se scházet, a tak dále?“ A kdo ví, co všechno nás čeká. Tak ať řeknou: „Očkejte se, máte tu možnost, je to vaše svobodná volba“, nebo ať nařídí, že je to povinné. A tam je jeden velký háček, protože kdyby to bylo povinné, a byly by nějaké vedlejší příznaky, tak je pak na nich, že to musí řešit. Zatímco když je to dobrovolné, tak tuto povinnost nemají.

Martina: Ale dokázat to, protože vím, že stát zřídil možnost, že pokud máte potíže po očkování, tak se můžete domoci odškodnění, ale pokud vím, tak všechny stížnosti byly shozeny ze stolu. Protože jak chcete dokázat, že danou potíž máte po očkování, a ne z toho důvodu, že se vám přihodilo něco jiného?

Jan Pirk: Vývoj očkovací látky má několik fází, a poslední krok je klinické zkoušení. Nejkratší doba u dosud daných látek byla tři roky, u některých látek to bylo pět i více let. A tady se za dva měsíce řeklo, že to je v pořádku. Možná, ano, ale možná taky ne.

Vy si to nemůžete pamatovat, jste mladá, ale byla velká aféra s úžasným preparátem Contergam pro ženy na těhotenskou nevolnost a zvracení. Ženám bylo báječně, ale pak se jim začaly rodit děti třeba bez rukou, bez končetin. Nedostatečně vyzkoušené.

Nevím, možná je to opravdu úžasná vakcína, která ano, chápu, nechrání člověka úplně, protože nedělá slizniční imunitu, která je branou do těla. Čili ano, toto očkování umožní vstup této infekce, podle toho, co jsem si přečetl. Ale pak by to měla zlikvidovat, takže se to nedostane na plíce, a uchrání od těžkého průběhu, takže tito lidé mohou onemocnět, ale neměli by onemocnět tak těžkým průběhem. Takže já bych zastával názor: Máte svobodnou volbu, je tady demokracie. Rozhodli jste se takhle, tak pokud se nenecháte naočkovat, ponese te následky v tom, že možná budete mít těžký průběh covidu. A ostatní můžou chodit bez roušek.

Martina: Pane profesore, co si myslíte o skutečnosti, že jsme v souvislosti s touto epidemií, pandemií, jak se tomu říká, svědky toho, že každý další měsíc se popírá to, co se řeklo před měsícem? A řekla bych, že případ vakcinování je toho zářným příkladem, byť smutným, protože ještě před několika měsíci se všichni dušovali, že když je očkování dobrovolné, protože stát za očkování odmítá převzít zodpovědnost, tak to neznamena, že když se někdo nenechá očkovat, tak bude občanem druhého řádu. A teď vidíme, že se takovýto člověk jednoznačně stává občanem druhého řádu, a myslím, že to není na této hierarchické ose konec. Takže se sešlo jen pár měsíců, a už to tak je. Jak na to reagujete? Protože tady hrozí, že někomu zachutnal pocit: „My jsme řekli, a bude to tak...!“

Jan Pirk: Řekl bych, že to je dialektika, jak jsme se v dřívějších dobách učivali. Ano, je špatně, když se něco řekne, a pak je to úplně jinak. To je určitě špatně. Ale ještě je před námi dlouhá zima, ale přijde jaro, a bude zase dobře. Jenom doufám, že letos budeme moct lyžovat.

Malé děti by se proti covidu očkovat neměly, protože mají silnou slizniční imunitu

Martina: Pane profesore, máte pravdu v tom, jak jste zmiňoval, že se pod tím hodně podepsala média. Ale co si myslet o výroku novináře Tomáše Etzlera, který na sociálních sítích napsal, že neočkovaní neumírají dostatečně rychle? Je to novinářský výrok, osobní názor člověka, nebo už je to podněcování k nenávisti a hloubení příkopů?

Jan Pirk: Neslyšel jsem to, ani nečetl, takže nevím, jak to myslel, ale nelíbí se mi to, protože my samozřejmě nechceme, aby někdo umíral. Ale je to svobodná volba toho člověka, když patří do rizikové skupiny.

Myslím si také, že malé děti se nemají očkovat, protože mají ohromnou slizniční imunitu. Jeden můj kolega lékař, který se v tom vyzná, říkal: „Svou pětasedmdesátiletou maminku nechám naočkovat, protože jestli přijdou za dvacet let nějaké nežádoucí účinky této vakcíny, tak je to úplně jedno. Ale určitě nenechám naočkovat své děti“.

Martina: Je to vlastně experimentální vakcína, ale v Americe už schválili očkování dětí od 5 do 12

let.

Jan Pirk: To se mi moc nelíbí, protože dítě, když to prodělá, se nestane nosičem, nebo šířitelem tohoto viru. Ono to prodělá, a když ho dítě potká znovu, tak ho znovu zlikviduje, a ne že se stane bacilonosičem nebo vironosičem.

Když výdaje státu narostou tak, že už nejsou peníze na vlastní reprodukci, tak se společnost zabývá takovými věcmi, jako kolik je pohlaví. A to je konec.

Martina: Mluvil jste teď o několika důvodech toho, co se vám nelíbí. Když jste v jednom rozhovoru řekl, že pokud naší civilizací nikdo nezatrese, tak končíme, měl jste na mysli i toto?

Jan Pirk: Měl jsem na mysli celé portfolium věcí, které se tady jeví. Každá vláda říká, že sníží počet administrativních pracovníků, a za každé vlády administrativní pracovníci narostou. A jak píše pan profesor Bárta, když mandatorní výdaje narostou do takové výše, že společnost už nemá peníze ani na vlastní reprodukci, tak se zabývá takovými věcmi, jako jestli jsou dvě pohlaví, nebo jich je sedm, a přitom jich je přes 60. A to není jen u nás.

Jedna známá z Ameriky, lékařka, mi vyprávěla – a odehrálo se to celé mezi černochoy, takže v tom není žádný rasismus – jak černošská chirurgyně vyšetřovala dítě, holčičku, která tam byla s maminkou, a řekla jí: „Don't worry, I will take good care of her“, tedy „Nebojte se, já se o ni dobře postarám“. A ta maminka na ni začala křičet, co si dovoluje ji oslovovat „her“, když ona se ráno cítí jako bisexuál, v poledne jako něco, a večer něco druhého. A zcela vážně dala na doktorku stížnost.

Takže jestliže se společnost zabývá takovými věcmi, tak to je konec. Ale aby to neznělo tak pesimisticky: Mám dobrého přítele, pana plzeňského biskupa Tomáše Holuba, což je úžasný chlap. Nevím, jestli ho znáte?

Martina: Ano znám.

Jan Pirk: To je úžasný chlap. A my jsme toto téma severoatlantické, nebo křesťanské civilizace probírali. A on říkal, abychom se nebáli, že v kláštěrech tato civilizace přežije a že se pak zase vzkřísí. A já jsem říkal: „Ale jestli s námi někdo nezatrese...“, jak to píše pan profesor Bárta, a v tom má pravdu.

Martina: Otázka je, co s námi zatrese, a jak razantní ten třes bude.

Jan Pirk: Jestli to nebude tato epidemie. Ale zatím to tak nevypadá.

Martina: Myslíte, že mají pravdu ti lékaři, kteří tvrdí, že covid je začátek?

Jan Pirk: Měl začátek, a doufám, že bude mít konec. U nás v IKEMu mi lékaři říkali, že tento virus sledovali a že je to příbuzný virus, jako před 100 lety, kdy byla také takováto epidemie, a postupně se to změnilo v běžnou dětskou rýmičku. Tak já doufám, že takovou cestu bude následovat i covid.

Je málo skutečně nezávislých sdělovacích prostředků

Martina: Ale to, co covid zasel, asi jen tak nezmizí. Možná, že zmizí covid, ale nezmizí to, co začal vytvářet, protože jsme nyní dali návod všem, kdo by nám chtěli nějakým způsobem šéfovat, když to řeknu pejorativně, a to ve všech demokratických zemích. Dali jsme návod, jak paralyzovat, ovládnout nejenom jednu zemi, ale celé kontinenty. Nebojíte se toho?

Jan Pirk: To jsme jim nedali. Oni se jen chopili příležitosti.

Martina: Ale my jsme ukázali, jak na nás.

Jan Pirk: My jsme ukázali, že to funguje.

Martina: Že prostě stačí postrašit. Že nemusí být čísla, data, ani dostatek faktů, a my najednou věříme, jako bychom nebyli nejateističtější národ.

Jan Pirk: Zase se musím trochu smočit ve sdělovacích prostředcích, protože je málo skutečně nezávislých sdělovacích prostředků. Vy jste světlá výjimka, ale všechny velké sdělovací prostředky někomu patří. Na semináře do IKEMu zvu lidi i z jiných oblastí života, než je medicína, abychom se nebavili jenom o medicíně. A byl tam na semináři jeden pán, který má zpravodajskou firmu, která monitoruje zpravodajství 60 zemí světa. A říkal, že technologie je dnes tak dokonalá, že když budou chtít, tak třeba nafilmují amerického prezidenta, a potom z toho udělají projev, který on nikdy neřekl. A říkal, že odborníci to zatím ještě rozpoznají, ale brzy už to nepoznají. A říkal také, že do 5 let bude technologie, že člověk bude dělat videokonferenci pro 500 lidí současně, a s každým bude mluvit o něčem jiném, a bude odpovídat tak, aby každý člověk slyšel, co on bude chtít.

Martina: A to už si může každý žvanit, co chce.

Jan Pirk: Pak volby vyhraje ten, kdo bude mít peníze, a bude si moct tuto technologii zaplatit.

Martina: Tato technologie není jediná, která dokáže zásadním způsobem...

Jan Pirk: Citovala jste jednu knihu, a já jsem vám citoval knihu. A pak ještě vyšla kniha, myslím, že už v 19. století, která se jmenovala Mor, kde jde o ostrov, na kterém se to takto řešilo – a někteří moudří už to věděli.

Martina: A my jsme ukázali, že když nás někdo postraší, když nám hrozí, že bychom mohli onemocnět, nebo přijít o někoho blízkého, tak jsme ochotni udělat cokoli, opustit demokracii, svobodu, opustit svobodu slova, a vydat se všanc zdánlivému bezpečí. Je to tak?

Jan Pirk: Bohužel asi ano. Ale blíží se Vánoce, pojďte si povídat o něčem veselejší.

Pokud si Angela Merkelová myslela, že vítáním migrantů odčiní hrůzy druhé světové války, tak to je blbost, to se odčinit nedá. Copak si někdo pustí do baráku někoho, o kom neví, kdo to je?

Martina: Je docela dobré, že jsme se to o sobě alespoň dozvěděli, pokud si to dokážeme připustit. Něco veselejšího? Tak mě napadlo, že jste svého času v souvislosti s migrací mluvil o partyzánské válce v Evropě. Není to tedy vůbec nic veselého, ale je to alespoň něco jiného než covid. Řekněte mi, stále si to myslíte?

Jan Pirk: Jestli si ex šéfová Německa, Angela Merkelová, myslela, že tím odčiní hrůzy druhé světové války, tak to je blbost, to se odčinit nedá. Ale to je přece strašně jednoduchá věc, copak si pustíte do baráku někoho, o kom nevíte, kdo to je? My samozřejmě musíme pomáhat těm, kteří jsou na tom hůř.

Uvedl bych příklad našeho IKEMu: My hodně pomáháme rozvíjet kardiologii i v nejzapatlejších zemích, třeba v Nepálu, protože nám pomohli Američané, když jsme byli, s odpuštěním, ve srabu. Takže já považuji za povinnost pomáhat, ale vím, komu pomáhám, a proč mu pomáhám. Přece nemůžu nevidět, že se dobře vypadaající, sportovně oblečený emigrant vydává za stíhaného člověka, který tady bude žít ze sociálních dávek. A navíc, jsou tady emigranti, bez kterých by Česko nefungovalo, Vietnamci, Ukrajinci, bez těchto lidí by to nefungovalo. Ale oni sem přišli za lepším

životem, tak, jako emigranti od nás do západní Evropy a do Spojených států, a přizpůsobili se našemu životnímu stylu.

Martina: Myslíte, že je pro nás momentálně na výsost nebezpečné, že se téma migrace vlastně uzavřelo, všichni se věnujeme covidu, a vypadá to, že migrace ustala? Ale ono to tak není.

Jan Pirk: Nevím, jestli ustala, nebo neustala.

Martina: Neustala. V určitém období covidu se zmírnila, ale po rozvolnění opět vypluly lodě.

Jan Pirk: Víte co, nejsem policista. Já bych to řešil trochu jinak. My je nemáme kam vrátit, protože nikdo nezná jejich totožnost, žádná země je nechce. Já bych si pronajmul velké prostory na pobřeží Středozemního moře, tam bych udělal tábory, kam bych umístil všechny, kteří chtějí emigrovat, prověřil bych je, museli by prokázat totožnost. A kdo ne, tak sbohem, běž zase do pouště. Takže by do Evropy nepřijeli. A ty, kteří byli na lodích, bych tam vrátil, prověřil je a řekl: „Ukažte mi pas“. A prověřeného člověka prosím. Ale ostatní? Vůbec! Ale problém je, že když už tady jednou jsou, a nikdo neví, kdo jsou a odkud jsou, tak je není kam vrátit.

Martina: Tady je asi zásadní problém v tom, že kdybyste se vy, bez dokladů, hodlal usadit v Německu, tak okamžitě skončíte na vyšetřovně, zatímco se tady vylodí tisíce, spíše miliony lidí, o kterých, jak říkáte, nic přesně nevíme. Nevíme, odkud jsou, ale víme, kam kráčí.

Jan Pirk: Ano.

ZDROJ: kupredudominulosti.cz